

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

הדלקת הנד; 13:17
יציאת השבת; דם; 18

עלון מס' 310
כ"ב אדר א' ה'תשע"ד

ויקהל

"מחודדין בפיר"...

שיהיו דברי תורה

"וישבין למאור"

אבי המשפחה נמנה עם אָחַד ממתפללי מִנְיָ הוֹתִיקוֹן בְּבֵית הַכִּנְסֶת, אֲלָא שְׁהוּא מְקַדִּים לְפָנַי כּוֹלָם וְשׁוֹטֵף מְדֵי יוֹם אֶת הַמְסַדְרוֹן הַגְּדוֹל שֶׁלְפָנַי הַהֵיכָל וְאֶת הַהֵיכָל עֲצָמוֹ. כְּשֶׁמְגִיעִים הַמִּתְפַּלְלִים, הֵם מְרַגְּשִׁים בְּצִחְצוּחוֹ שֶׁל הַמְּקוֹם, בְּנִקְיוֹנוֹ וּבִטְהָרָתוֹ, וְאֵינֶם יוֹדְעִים מִי עוֹשֶׂה עִבוּרָם אֶת הַמְּלָאכָה הַמְּקַדְּשֶׁת הַזֹּאת, מִי שֶׁמְגַלֶּה אֲכַפְתִּיּוֹת לְנִקְיוֹנוֹ שֶׁל בֵּית ה', וּמְשַׁתְּדֵל שֶׁהָאֲנָשִׁים הַבָּאִים לְשֵׁם יְרִיחוֹ רֵיחוֹת טוֹבִים וְנִעְיָמִים, מוֹכִיחַ בְּכֶךְ שֶׁזֶה בֵּיתוֹ הַשְּׁנִי, וְאוֹלֵי הָרֵאשׁוֹן... וְאֵז הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹפֵךְ אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה לְמִקְוָם הַטְּבָעִי שֶׁל יְלָדָיו. בְּרוּר אֶפּוֹא, שֶׁזֶּה עֲלֵת הַהֲצֻלְחָה הַעֲל־טְבָעִית שֶׁל יְלָדָיו שֶׁל הַתְּלַמִּיד-הַחֵם הַנ"ל, וּמִכֵּן נוֹבֵעַ הַחֲשֶׁק הַבְּלִי-נִדְלָה שֶׁלָּהֶם לְלַמֵּד וְלִלְמַד וְלִלְמַד.

אֵךְ זֶה עוֹד לֹא הַכֹּל. מִיָּד לְאַחַר שְׁהוּא שׁוֹטֵף אֶת הָרִצְפָה, הוּא מִתְחִיל לְשֹׁטֵף עוֹד מִשְׁהוּ... אֶת דָּף הַסְּדוֹר... וְהַפְּעַם, הוּא עוֹשֶׂה זֹאת בְּדַמְעוֹת עֵינָיו...

לְאַחַר אֲמִירַת כְּמָה פָּרְקֵי תְהִלִּים, הוּא מִתְפַּלֵּל אֶל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ בְּלִשׁוֹנוֹ-שְׁלוֹ, וּמִתְחַנֵּן לְפָנָיו בְּדַמְעוֹת שֶׁל מִמֶּשׁ, עַל חֵי יִמְקָה שְׁלוֹ וְעַל מוֹיִשְׁלָה שְׁלוֹ, עַל שְׁלוֹזְמוֹ וְעַל יְהוּדְלָה וְעַל כָּל הַיָּתֵר.

וְהַתְּפִלָּה הַזֹּאת, כִּכֹּל שֶׁהִיא נֶאֱמָרֶת בַּשְּׁפָה פְּשׁוּטָה יוֹתֵר, כֶּךְ הִיא מְרַגֶּשֶׁת יוֹתֵר. בְּמִשְׁךְ כְּאַרְבַּעִים דְּקוֹת מִתְפַּלֵּל הַתְּלַמִּיד-הַחֵם הַמְּפֹאֵל הַהוּא לְאַבּוֹ שֶׁבְּשָׂמִים שִׁיתֵן בְּלֵב בְּנָיו אֶת הַשְּׂמִחָה לְלַמּוֹד תוֹרָה.

הוּא מְזַכֵּר וּמוֹנֶה אוֹתָם בְּשִׁמוֹתֵיהֶם אֲחָד לְאַחָד, וְאוֹמֵר: "אֲנִי, אָבִי שֶׁבְּשָׂמִים, עֲזֵר לָנוּ שְׁלַח יִמְקָה שְׁלָנוּ יְהִי חֲשֶׁק לְלַמֵּד, וְלֹא יַעֲכֹב אוֹתוֹ שׁוֹם מִחֲסוֹם וְשׁוֹם מִפְּרִיעַ. אֲלָא שִׁיִּשֵּׁב כָּל יְמָיו עַל הַתּוֹרָה וְעַל הַעֲבוּדָה."

וְכֶךְ, כְּאִמּוֹר, הוּא מוֹנֶה אֶת שְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל כָּל בְּנָיו וּבְנוֹתָיו, וּמְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם בְּתְפִלָּה הַבּוֹקֶעֶת הַיָּשֵׁר מִן הַלֵּב. מִי שְׁעוֹקֵב אַחַר הַ"מְסַלּוֹל הַלִּילִי" שֶׁל הָאָבִא הַזֶּה, דֶּרֶךְ שְׂטִיפַת הָרִצְפָה וְ"שְׂטִיפַת" הַסְּדוֹר, יִבִּין אֶת סוּד הַהֲצֻלְחָה הַגְּדוֹלָה שֶׁל יְלָדָיו...

בְּאַחַת הַקְּהִלוֹת הַחֲרָדִיּוֹת בְּדָרוֹם הָאָרֶץ יֵשׁ מְשַׁפְּחָה שְׁכָל יְלָדֶיהָ, עַד הָאֲחָרוֹן, גְּדָלוֹ לְתַפְאֶרֶת בְּצוּרָה שְׁבִיבָתָה לֹא רוֹאִים כְּמוֹתָהּ בְּמִשְׁפָּחוֹת רְבוּת, עַד כִּדֵּי כֶךְ שֶׁכְּמָה מִחֲבָרֵי הַקְּהִילָה הִיא אֶמְרוּ שְׁכֵאֲשֶׁר רוֹאִים יְלָד מוֹחֵךְ מְסֻתָּבֵב בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ, מְשִׁיכִים אוֹתוֹ בְּאֶפֶן אוֹטוֹמָטִי אֶל הַמְּשַׁפְּחָה הַהִיא...

זֶה לֹא כֶךְ הַעֲמָל וְהַהֲתַמְדָּה בַּתּוֹרָה, וְלֹא כֶךְ צוּרַת הַתְּפִלָּה שֶׁלָּהֶם, שֶׁכֵּלָה אוֹמְרַת הוֹד וְהָדָר, אֲלָא הַרְבֵּה יוֹתֵר מִזֶּה. מְדַבֵּר בִּילְדִים שִׁירָאת הַשָּׂמִים כָּל כֶּךְ נִשְׁקָפֶת מְדַמּוֹתָם, עַד שֶׁהֵם יוֹרָאת שָׂמִים - חַד הוּא.

גַּם יַחְסִיחֶם אֶל הַסְּבִיבָה, הַתְּיַוְהוֹסוּתָם הָאֲדִיבָה וְהַנְּעִימָה לְכָל בֶּר-אֲנוּשׁ, יְהִי מִי שִׁיְהִי, מוֹשֶׁכֶת אֶת לֵב כָּל רוֹאֵיהֶם.

וְאַחַר כָּל זֹאת, הַהֲתַמְדָּה שֶׁלָּהֶם בַּתּוֹרָה נְעִשִׂית בְּחֶשֶׁק רַב, וְנִכְר שְׁהַלִּימוּד הוּא הַדְּבָר הַמְּאֻשֶׁר בְּיוֹתֵר בְּחַיֵּיהֶם. זָרַע בְּרַךְ ה' בְּמֵלֵא הַמּוֹבֵן וּבְמֵלֵא הַמְּשַׁמְעוֹת שֶׁל הַמְּשַׁג הַמְּקַדֵּשׁ הַזֶּה.

כִּדֵּי לְהַבִּין כִּיצַד זֶה קוֹרָה, הַתְּבַרַךְ שִׁישׁ מְאַחֲרֵי הַקְּלָעִים סְפּוֹר נִפְלָא:

רֵאשׁ הַמְּשַׁפְּחָה, תְּלַמִּיד-חֵם בְּעַל שְׁעוֹר קוֹמָה, מְגִיעַ מְדֵי יוֹם, בְּשַׁעַה אַרְבַּע לְפָנוֹת בְּקָר, לְבֵית-הַכִּנְסֶת. הוּא נִכְנֵס אֶל הַמְּסַדְרוֹן וּפּוֹתֵחַ אֶת "חֲדַר הַנִּקְיוֹן" שֶׁל בֵּית הַמְּדַרְשׁ, בּוֹ נִמְצָאִים הַמְּטָאָטָא, הַדְּלִים וְחֲמָרֵי הַנִּיקְיוֹן.

מוֹצֵיא מִשֵּׁם אֶת הַכֵּלִים לְשִׁטְפַת הָרִצְפּוֹת, מְפָשִׁיל אֶת שְׁרוּוֹלָיו, מְמַלֵּא מִים מִן הַבְּרֵז, מְכַנֵּס לְדָלִי מַעֵט סְבוּן רִיחָנוּ וְ... מִתְחִיל לְשֹׁטֵף אֶת הַמְּסַדְרוֹן. אֶת הַשְּׂטִיפָה הוּא מְבַצֵּעַ בְּמֶרֶץ רַב, כְּמִי שֶׁאֲכַפֶּת לוֹ עַל בֵּיתוֹ-שְׁלוֹ, לֹא מוֹתֵר גַּם עַל הַפִּינּוֹת. כָּל זֶה לּוֹקֵחַ דְּקוֹת אַרְכּוֹת. הוּא לֹא מְסַתְּפֵק בְּמְסַדְרוֹן, אֲלָא נִכְנֵס אֶף לְבֵית הַכִּנְסֶת עֲצָמוֹ, וְעוֹבֵד גַּם שָׁם בְּמֶרֶץ רַב.

אדם שלאובן
ללאסור נפשו
על דבר שבקדושה,
נותן לו הקב"ה להשיג
זאת בקלות
לאוצרות התורה

הנזק שגורם
הנעס הוא יותר
מכל הרעות
שבעולם,
כי בזמן שהאדם
נועס מאבד הוא
את דעתו
ושליטתו
העצמית, ועלול
אז לכל דבר רע.
מתוך תפארת
שמשון

עיקר צדקות האדם
וגדולתו היא בעמידה
בנסיונות...
ובחרת בחיים

”כָּל זָרִיב לֵב הַבְּיָאוֹ”

בעקבות כמה שמחות שנערכו במשפחתו של אברך אחד הוא חש צורך לעזור לבעלי השמחה. הוא הפריש מעשרות לצדקה אלפים ושבע מאות שקלים יותר ממה שהיה צריך לתת לצדקה. לכאורה, הרהר האברך, הרי שמגיע לי לקבל כעת עשרים ושבעה אלף שקלים, שהלא הקב"ה כבר אמר "ובחנוני נא בזאת" (ה' מכפיל לו..). לגבי מעשרות, אולם לא יתכן שאקבל זאת, אינני נוהג למלא כרטיסי לוטו... אני אברך ואשתי גננת ועד ראש השנה הקרוב יש עוד יומיים בלבד... הוא חש מעט חלישות הדעת כשערך את החשבון הזה, שהלא הקב"ה הבטיח.. ובכל זאת לא היה נראה לו שהענין מציאותי והוא הסיח דעת מכל הסיפור. כעבור יום מצלצל הטלפון בביתו, מעבר לקו שח לו מעסיק של אשתו שהם החליטו להחליף את שם החברה של הגנים בגלל עניינים פרוצדוראליים ולשם כך עליהם לפטר אותה ולהעסיק אותה מחדש... "ומה נוגע העניין אלי?" שאלה האישה. "אם כן מגיעים לך פיציזים", השיב הבוס. -"כמה?" -"עשרים ושבעה אלף שקלים חדשים" -"מתי הם יכנסו לחשבון?" -"כבר מחר בבקר...". כך בערב ראש השנה נחו להם בחשבון הבנק שלו עשרים ושבעה אלף שקלים חדשים נוספים ובלתי מתוכננים... מזכירים לו ולבני ביתו את יד ה' המכונה אותם בכל אשר ילכו.. מתוך 'מתוק האור'

”וְשִׁמּוֹן לְמֵאוֹר”

כיבוד בית הכנסת ובית המדרש, שאין די שלא ינהג בהם קלות ראש, אלא שינהג בהם כל מיני כבוד ומורא בכל מנהגיו ובכל פעולותיו, וכל מה שלא היה עושה בהיכל מלך גדול לא יעשה בהם..

”וּבְכָל מְלָאכָה”

עלינו להבין שהפועל הפשוט ביותר, מבין שהינו פועל עבור בעל הבית מעבידו, ועליו ליתן דין וחשבון על פעולתו. ופעולתו תעבור ביקורת אם אכן נעשתה כראוי או לא.. לא יתכן שאותו פועל יעשה מלאכתו בהתקנת מכונת כביסה או דבר אחר, כפי אשר יעלה על רוחו מתוך מחשבה "מה שיהיה יהיה"... או: "כולם כך עושים", בידעו שכל פרנסת חייו, קיום מעמדו או פיטורו, תלויים באחריות עבודתו כפי שיבקשהו מעבידו. ואם כן, למה ייגרעו עבודת התפילה והברכות או שאר עבודות המצוות מליתן בהם קצת יראה ומחשבה, הלא מעשה המצוות, תורה ותפילה אלו יעברו תחת השבת, או שיירצו לה' או שיהיו פיגול. וכדי להשיג את הרגשת העבודות, הדרך היא להשריש אהבה לה', ולפחות מתוך "הכרת הטוב" שסוף סוף חיינו, בריאותנו, פרנסתנו תלויים בו, ומתוך כך תונעם לנו העבודות..

ביים דרך

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליט"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

מצות השבת אבידה

הרואה אבידת ישראל חייב לטפל בה ולהשיבה לבעליה, שנאמר "השב תשיבם לאחריך". ואם מתעלם מהאבידה מלבד שביטל 'עשה', עובר גם ב-'לא תעשה' שנאמר "לא תוכל להתעלם". ואם נטלה לעצמו, עובר גם על "לא תגזול". ולפיכך:
א. המוצא איזה דבר שניכר שנפל לבעליו, צריך לקחתו ולדאוג שיושב לבעליו (לדוגמא ע"י שיתלה מודעה במקום שמצא את הדבר). אבל אם מצא דבר שניכר שהונח ע"י בעליו או אפילו ספק אם הונח או נפל, אסור לקחתו.
ב. גם אם ניכר שהדבר נפל לבעליו, אך זהו דבר שאין מרגישים בחסרונו מיד, אסור לקחת את הדבר כיוון שהבעלים עדיין לא התייאשו.

ג. אין המוצא חייב להכריז אלא בדבר שיש בו סימן בגוף החפץ, או בצורת הקשירה והעטיפה או על-פי מניין מידה ומשקל.

ד. אע"פ שאסור לגזול את הגוי, אך אין חובה להשיב את אבידתו של הגוי שנאמר "אבידת אחריך". ואם מחזירה כדי לקדש שם שמים, שיפארו וישבחו את עם ישראל, הרי זה משובח.

ה. המוצא אבידה במקום שרובם גויים או במקום שרובם יהודים אך אינם מקפידים להשיב אבידה לבעליה, מותר לקחתה לעצמו כיוון שבעליה מתייאש ממנה. ומכל מקום גם באופן זה ראוי להשיב את האבידה לבעליה.

ו. מן הראוי שבמקומות ציבוריים או ישיבות או מקומות עבודה, הנהלת המקום תכתוב הודעה, שלפי תקנת המקום כל מי שלא יבא לקחת את חפציו עד זמן מסוים, הנהלה תשתמש בהם כרצונה.

”וְלֹאֲשֵׁב בְּמוֹשְׁבֹת”

כשסיפרו לרבי חיים קניבסקי שליט"א על הטנקים שהיו בקלקיליה באחת המלחמות, שאל: "מה זה טנק?". וכשהסבירו לו, התחיל לחקור מיד האם זה מקבל זה טומאה או לא... אצל כל אחד הטנקי מעורר מחשבות אחרות...

מתוך ומתוק האור

”כָּל זָרִיב לֵבּוֹ יְבִיֵאֵה אֶת תְּרוּמַת ה'”

סיפר הגר"י ליפקוביץ זצ"ל שהלך פעם לנחם אבליים שישבו שבעה על אביהם, ויהי לו פלא אשר כל בניו תלמידי חכמים מובהקים על אף שאביהם היה יהודי פשוט מאוד, והביע ואת פליאתו לאחד הבנים.. השיב הבן: "אבינו היה במקצועו נגר ובשעות הפנאי מעבודתו הלך לבית הכנסת בהתנדבות ותיקן ושיפץ את כל הרהיטים שיש להם לצורך"
מתוך 'מתוק האור'

מי שכעסו בו במחשבה, תראה עליו הישוב וההדר;
ובמי שכעסו עליו שלא במחשבה, תראה עליו השטות.
אורחות צדיקים